

DOBOZI ESZTER

Külön világ

*Mutatja már a föld, kiadja már magát,
nem óvatlan-butácskán, mint kiről így dönt: a sors(?),
egy kór(?), akárki. Megfellebbezhetetlenül
kitakarva: vízerek, kőkorok meg bronzkorok,
átüt agyag, a márga, gránit, és legfelül
elhalt, kiforgatott ló- meg bárányfejekként
tönkök, tuskók, kígyóformán gyökér szalad:
felszín alá szorult lián, hajdan volt lugasok
indásodnak: negatívban finom rajzolaton
hálószerűen összeszőtt külön világ.
Bevégeződni vágyók – most értheted – miért
készülődnek, sietnek úgy alább-alább.
Itt börtön volna a sziklasír, a kozmosz is,
elgondolhatatlan semmiség oldódni szét
tengerekben. Ez volt a föld, mely tapadt,
ragadt talpadhoz. Mint ki megcsalatozott,
vont-húzott magába. S itt épül otthonod.*

Rózsabogyó

*Hajadba és ruhádba és bőrödbe is befúrta
szöszöske magvával magát – mely szállt, porolt –
a rózsabogyó. A gép darált, darált. Halleluja –
mondtad csak úgy magadnak. Csüggfél láncodon,
s derültél e helyt, mint ki rendeléssel jött ide,
nem toloncoltatással. Bár a sok alávetett
gyanakvón méreget arcot, szemet, s főképp kezed,*

a körmödet vizslatja, ahhoz ez mind semmi se –
gondoltad – ülhetnél, mint trónuson, hátad megett
a lelkiismerettel. És megszólítottak ott,
hogy állj fel, és hívtak is beljebb, egyre felfelé.
Úgy intettél nemet: égett tüsköktől mardosott
sebed. Mily balga hit: hogy lázadásnak ez elég.

